

1

‘Sorry,’ zei ik, en ik bereidde me voor op de reactie die onvermijdelijk zou volgen. Toen mijn Selectie begon, had ik me voorgesteld dat die zo zou eindigen, met tientallen kandidaten die tegelijkertijd vertrokken, terwijl velen van hen er niet op waren voorbereid dat hun moment in de schijnwerpers voorbij was. Maar na de laatste paar weken, nadat ik erachter was gekomen hoe aardig, intelligent en grootmoedig de meesten van hen waren, vond ik de fikse afvalronde bijna hartverscheurend.

Ze waren fair geweest tegenover mij, en nu moest ik heel unfair zijn tegenover hen. De aankondiging in het nieuws zou de afvalronde pas officieel maken, en nu moesten ze allemaal wachten tot de uitzending.

‘Ik weet dat het onverwacht is, maar met het oog op mijn moeders precaire gezondheid heeft mijn vader me gevraagd meer verantwoordelijkheden op me te nemen. En in mijn ogen lukt dat me alleen als ik het aantal deelnemers aan deze wedstrijd terugschroef.’

‘Hoe gaat het met de koningin?’ vroeg Hale, en hij slikte moeizaam.

Ik slaakte een zucht. ‘Ze ziet er... niet erg goed uit.’

Hoewel vader liever niet had dat ik naar haar toe ging, had ik hem uiteindelijk kunnen overtuigen. Zodra ik haar zag, begreep ik die weerstand. Ze lag te slapen, en haar hart klopte als een metronoom in de maat op de monitor. Ze kwam net uit de operatiekamer, waar de

artsen een bloedvat uit haar been hadden moeten halen om het vat in haar borst dat het had opgegeven mee te vervangen.

Een van de artsen zei dat ze haar even kwijt waren geweest, maar erin waren geslaagd haar terug te halen. Ik ging naast haar zitten en pakte haar hand. Hoe dwaas het ook klinkt, ik liet me expres onderuitzakken, want ik wist zeker dat ze dan zou bijkomen om te zeggen dat ik rechtop moest gaan zitten. Het gebeurde niet.

‘Gelukkig leeft ze nog. En mijn vader... Hij...’

Raoul legde troostend een hand op mijn schouder. ‘Het is oké, Hoogheid. We begrijpen het allemaal.’

Ik liet mijn blik door de ruimte gaan en keek mijn aanbidders beurtelings kort aan om hun gezichten in mijn geheugen te prenten.

‘Voor de goede orde: ik was doodsbang voor jullie,’ bekende ik. Hier en daar werd er gegrinnikt. ‘Bedankt dat jullie het risico hebben genomen en dat jullie zo aardig voor me zijn geweest.’

Er kwam een lijfwacht binnen, die zijn keel schraapte om zijn aanwezigheid aan te kondigen. ‘Sorry, Hoogheid. Het is bijna tijd voor de nieuwsuitzending. Ze willen nog even, eh...’ Hij maakte een onhandig gebaar. ‘...uw haar en zo doen.’

Ik knikte. ‘Dank je. Ik ben zo klaar.’

Zodra hij was verdwenen, richtte ik mijn aandacht weer op de jongens. ‘Ik hoop dat jullie het niet erg vinden dat ik er een gezamenlijk afscheid van maak. Ik wens jullie alle geluk voor de toekomst.’

Er klonken gemompelde afscheidsgroeten toen ik wegliep. Eenmaal buiten de deur van de Mannenkamer haalde ik diep adem en bereidde me voor op wat er komen ging. Jij bent Eadlyn Schreave, zei ik tegen mezelf, en niemand – letterlijk niemand – is machtiger dan jij.

Zonder mijn moeder en haar hofdames die rondliepen en Ahrens gelach dat door de gangen schalde, was het griezelig stil in het paleis. Niets maakt je zo bewust van iemands aanwezigheid als zijn of haar afwezigheid.

Met kaarsrechte rug liep ik naar de studio beneden.

‘Hoogheid,’ groetten verschillende mensen toen ik binnenkwam.

Ze maakten een reverence, gingen voor me opzij en ontweken mijn blik. Ik wist niet of ze het uit medelijden deden, of omdat ze het al wisten.

‘O,’ zei ik met een blik in de spiegel. ‘Ik glim een beetje. Zou je...’

‘Uiteraard, Hoogheid.’ Vakkundig bepoederde een meisje mijn gezicht met een poederdons.

Ik trok de hoge kanten kraag van mijn jurk recht. Toen ik me die ochtend had aangekleed, had zwart een gepaste kleur geleden gezien de algemene stemming in het paleis. Nu was ik daar niet meer zo zeker van.

‘Ik zie er te ernstig uit,’ peinsde ik hardop. ‘Niet respectabel ernstig, maar bezorgd ernstig. Het is helemaal verkeerd.’

‘U ziet er prachtig uit, Hoogheid.’ Het meisje van de make-up bracht een vers laagje kleur op mijn lippen aan. ‘Net als uw moeder.’

‘Niet waar,’ jammerde ik. ‘Wat haar, ogen en huid betreft lijkt ik helemaal niet op haar.’

‘Dat bedoel ik ook niet.’ Het meisje, vriendelijk en mollig, met zachte krullen die over haar voorhoofd vielen, kwam naast me staan en staarde naar mijn spiegelbeeld. ‘Kijk,’ zei ze, en ze wees naar mijn ogen. ‘Niet dezelfde kleur, wel dezelfde vastberadenheid. En uw lippen: dezelfde hoopvolle glimlach. Ik weet dat u de haarkleur en kleur ogen van uw grootmoeder hebt, maar u bent op-en-top het kind van uw moeder.’

Ik staarde naar mezelf. Ik kon bijna zien wat ze bedoelde. Op dit zo eenzame ogenblik voelde ik me een beetje minder alleen.

‘Dank je. Dat betekent veel voor me.’

‘We bidden allemaal voor haar, Hoogheid. Ze is een taaie.’

Ondanks mijn treurige stemming moest ik giechelen. ‘Dat is ze zeker.’

‘Twee minuten!’ riep de opnameleider.

Ik liep de met tapijt beklede set op, terwijl ik mijn jurk gladstreek en aan mijn haar voelde.

In de studio was het killer dan gewoonlijk, zelfs onder de lampen. Met kippenvel op mijn armen ging ik op mijn plek achter het lege podium zitten.

Gavril, die iets eenvoudiger gekleed was dan gebruikelijk, maar nog steeds heel elegant, kwam met een medelijdende glimlach op zijn gezicht naar me toe. ‘Weet u zeker dat u dit wilt doen? Ik wil het nieuws anders wel voor u brengen.’

‘Nee, dank je. Ik moet dit zelf doen.’

‘Prima. Houdt ze het een beetje vol?’

‘Een uur geleden nog wel. De artsen houden haar in slaap, zodat ze kan genezen, maar ze ziet er heel zwak uit.’ Een ogenblik sloot ik mijn ogen, om rustig te worden. ‘Sorry. Ik ben nogal gespannen. Gelukkig kan ik er iets beter mee omgaan dan vader.’

Hoofdschuddend zei Gavril: ‘Ik kan me niet voorstellen dat iemand er harder door getroffen wordt dan hij. Sinds ze elkaar hebben ontmoet, draait zijn hele wereld om haar.’

Ik dacht terug aan de vorige avond, aan de muur vol foto’s in hun kamer, en aan de bijzonderheden die ze nog maar zo kort geleden hadden bekendgemaakt over hoe ze bij elkaar waren gekomen. Ik snapte nog steeds niet wat voor zin het had talloze hindernissen te overwinnen voor de liefde, wanneer het je uiteindelijk zo machteloos maakte.

‘Jij was erbij, Gavril. Jij hebt gezien hoe het ging bij hun Selectie.’ Ik slikte, nog steeds onzeker. ‘Werkt het echt? En hoe dan?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Die van u is de derde die ik mee maak, en ik kan u niet vertellen hoe het werkt, hoe een loterij een zielsverwant kan opleveren. Wel wil ik u dit zeggen: uw grootvader was nou niet per se een man die ik bewonderde, maar hij behandelde zijn koningin alsof ze de belangrijkste persoon op aarde was. Terwijl hij hardvochtig was tegenover anderen, was hij grootmoedig tegenover haar. Zij kreeg het beste van hem, wat ik niet kan zeggen van... Nou ja, hij trof de juiste vrouw.’

Ik kneep mijn ogen tot spleetjes en vroeg me af wat hij verzwegen. Ik wist dat grootvader een streng heerser was geweest. Nu ik erbij stond: dat was het enige wat ik van hem wist. Vader praatte niet veel over hem als echtgenoot of vader, en ik had altijd veel meer interesse gehad in verhalen over grootmoeder.

‘En uw vader... Volgens mij had hij geen idee wat hij zocht. En volgens mij uw moeder ook niet, eerlijk gezegd. Maar ze paste in alle opzichten bij hem. Iedereen om hen heen zag het, ver voordat ze het zelf doorhadden.’

‘Echt waar?’ vroeg ik. ‘Wisten ze het niet?’

Hij trok een gezicht. ‘Eigenlijk was het eerder zo dat zij het niet wist.’ Hij wierp me een doordringende blik toe. ‘Blijkbaar een familietrekje.’

‘Gavril, jij bent een van de weinige mensen tegen wie ik dit durf te zeggen. Het is niet zo dat ik geen idee heb waarnaar ik op zoek ben, meer dat ik er niet klaar voor was om al te gaan zoeken.’

‘Ah. Dat vroeg ik me al af.’

‘Maar nu ben ik hier.’

‘In uw eentje, ben ik bang. Mocht u ervoor kiezen hiermee door te gaan – en na gisteren zal niemand het u kwalijk nemen als u dat niet doet – dan bent u de enige die zo’n belangrijke keus kunt maken.’

Ik knikte. ‘Dat weet ik. Daarom is het ook zo eng.’

‘Tien seconden,’ riep de opnameleider.

Gavril klopte me op mijn schouder. ‘Ik ben er voor u als u me nodig hebt, Hoogheid. Waarvoor dan ook.’

‘Dank je wel.’

Ik rechtte mijn schouders voor de camera en probeerde kalm te kijken toen het licht rood werd.

‘Goedemorgen, burgers van Illea. Ik, prinses Eadlyn Schreave, ben hier om een aantal recente gebeurtenissen binnen de koninklijke familie aan de orde te stellen. Ik zal beginnen met het goede nieuws.’ Ik probeerde te glimlachen, deed echt mijn best, maar het enige waaraan ik kon denken was hoe verlaten ik me voelde.

‘Mijn geliefde broer, prins Ahren Schreave, is getrouwd met prinses Camille de Sauveterre uit Frankrijk. Al kwam het huwelijk wat onverwacht, we zijn er niet minder blij om voor het gelukkige stel. Ik hoop dat u hun samen met mij een heel gelukkig huwelijk wilt toewensen.’

Even was ik stil. Je kunt het, Eadlyn, zei ik tegen mezelf.

‘En nu verdrietiger nieuws. Gisteravond heeft mijn moeder, America Schreave, koningin van Illea, een ernstige hartaanval gehad.’

Ik viel stil. Het was alsof de woorden een dam hadden gevormd in mijn keel, waardoor het steeds moeilijker werd iets te zeggen.

‘Ze verkeert in kritieke toestand en staat onder constant medisch toezicht. Ik hoop dat u zult...’

Ik bracht mijn hand naar mijn mond. Ik ging huilen. Ik zou op nationale televisie in tranen uitbarsten. Na alles wat Ahren had gezegd over wat de mensen van me vonden, was zwakheid tonen wel het laatste wat ik kon gebruiken.

Ik keek omlaag. Moeder had me nodig. Vader had me nodig. Misschien had zelfs het land me wel een beetje nodig. Ik mocht ze niet teleurstellen. Terwijl ik mijn tranen wegdepte, ging ik door.

‘Ik hoop dat u zult bidden voor haar spoedige herstel, want we zijn allemaal dol op haar en hebben haar leiding nog steeds nodig.’

Ik haalde diep adem. Het was de enige manier om van het ene moment naar het andere te komen. Adem in, adem uit.

‘Mijn moeder had veel respect voor de Selectie, die, zoals u allen weet, tot het lange, gelukkige huwelijk van mijn ouders heeft geleid. Ik weet dat het haar grootste wens zou zijn dat ik doorga met mijn eigen Selectie en heb besloten die wens te respecteren.

‘Gezien de stress waaronder ons gezin sinds gisteren staat, lijkt het me verstandig het aantal kandidaten terug te brengen tot de Elite. Mijn vader bracht vanwege verzachtende omstandigheden het aantal kandidaten terug van tien naar zes, en ik heb hetzelfde gedaan. De volgende zes heren zijn uitgenodigd om in de Selectie te blijven: Sir Gunner Croft, Sir Kile Woodwork, Sir Ean Cabel, Sir Hale Garner, Sir Fox Wesley en Sir Henri Jaakoppi.’

De namen hadden iets merkwaardig geruststellends, alsof ik wist hoe trots ze op dit ogenblik waren en zelfs van deze afstand kon voelen dat ze stonden te stralen.

Het was bijna achter de rug. Ze wisten dat Ahren weg was, dat mijn moeder misschien zou doodgaan en dat de Selectie zou doorgaan. Nu kwam het nieuws waar ik als een berg tegenop zag. Dankzij Ahrens

brief begreep ik precies wat mijn volk van me vond. Hoe zouden ze hierop reageren?

‘Nu mijn moeders gezondheid kritiek is, heeft mijn vader, koning Maxon Schreave, ervoor gekozen aan haar zijde te blijven.’ Daar gaan we dan, zei ik tegen mezelf. ‘Daarom heeft hij mij benoemd tot regentes, totdat hij zich in staat voelt zijn functie weer op zich te nemen. Tot nader order neem ik de beslissingen. Al neem ik deze taak met zwaar gemoed op me, ik ben blij dat ik mijn ouders kan ontlasten en rust kan brengen.

‘Zodra meer nieuws bekend is, brengen we u ervan op de hoogte. Dank u voor uw aandacht. Goedendag.’

De camera's stopten met draaien. Ik stapte van het podium af en ging op een van de stoelen zitten die gewoonlijk waren gereserveerd voor ons gezin. Ik voelde me misselijk en zou er uren zijn blijven zitten in een poging mijn kalmte te hervinden als ik had gedacht dat ik ermee zou kunnen weggelopen, maar ik had nog te veel te doen. Het eerste op mijn lijst was bij vader en moeder langsgaan om te kijken hoe het ging. Dan aan het werk. En vandaag zou ik op een gegeven ogenblik ook moeten bijeenkomen met de Elite.

Ik liep de studio uit en bleef als aan de grond genageld staan. Mijn weg werd versperd door een rij heren. Het eerste gezicht dat ik zag was dat van Hale. Hij begon te stralen en reikte me een bloem aan. ‘Voor jou.’ Ik keek de rij langs en zag dat ze allemaal bloemen in hun hand hadden, sommige met de wortels er nog aan. De enige verklaring die ik kon bedenken was dat ze me hun naam hadden horen noemen, naar de tuin waren gerend en toen hiernaartoe waren gekomen.

‘Stelletje halve garen!’ Ik slaakte een zucht. ‘Dank je wel.’

Ik pakte Hales bloem aan en omhelsde hem. ‘Zoals beloofd zou ik elke dag een keer het bewijs leveren dat ik een waardige kandidaat ben,’ fluisterde hij. ‘Als je wilt dat ik het verhoog naar twee keer per dag, laat het me dan weten. Oké?’

Ik hield hem nog iets steviger vast. ‘Dank je.’

De volgende was Ean, en hoewel we elkaar alleen maar hadden aangeraakt tijdens de geënceneerde fotosessies van afspraakjes,

moest ik hem gewoon omhelzen. Ik kon mezelf niet inhouden.

‘Ik heb het gevoel dat je hiertoe bent gedwongen,’ zei ik zacht.

‘Ik heb die van mij uit een vaas in de hal gehaald. Niet aan het personeel vertellen, hoor.’

Ik klopte hem op zijn rug, en hij deed hetzelfde bij mij.

‘Het komt vast goed met haar,’ verzekerde hij. ‘Met jullie allemaal.’

Kile had zijn vinger geprikt aan een doorn. Toen we elkaar omhelsden, hield hij zijn bloedende hand wat onbeholpen bij mijn kleding vandaan. Ik moest erom lachen, want het werkte perfect.

‘Voor glimlachjes,’ zei Henri, terwijl ik zijn bloem toevoegde aan mijn rommelige boeket.

‘Goed, goed,’ zei ik, en hij lachte naar me.

Zelfs Erik had een bloem voor me meegebracht. Met een nogal schampere glimlach nam ik hem aan.

‘Dit is een paardenbloem,’ zei ik tegen hem.

Hij haalde zijn schouders op. ‘Dat weet ik. Sommige mensen zien onkruid, anderen een bloem. Een kwestie van perspectief.’

Ik sloeg mijn armen om hem heen en voelde hem kijken naar de anderen terwijl ik hem vasthield. Dat ik hem hetzelfde behandelde als hen, leek hem een ongemakkelijk gevoel te geven.

Gunner slikte en wist niet veel te zeggen, maar hield me voorzichtig vast voordat ik doorging naar de volgende.

Fox had drie bloemen in zijn hand. ‘Ik kon niet kiezen.’

Ik glimlachte. ‘Ze zijn alle drie mooi.’

Fox omhelsde me stevig, alsof hij de steun harder nodig had dan de anderen. Ik hield hem vast en keek achterom naar mijn Elite.

Nee, dit hele proces sloeg nergens op. En toch begreep ik ergens wel hoe het werkte, dat je hart meegesleurd kon worden in het project. En daar hoopte ik nu op: dat plichtsbesef en liefde elkaar op de een of andere manier zouden overlappen, en dat ik me ergens in het midden zou bevinden en gelukkig zou zijn.